

РЕШЕНИЕ

№ 7359

гр. София, 27.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.11.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева

Силвия Мичева-Димитрова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7236** по описа за **2023** година докладвано от съдия Силвия Мичева-Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от АПК, във вр. с чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Т. Б. Д. с ЕГН [ЕГН], съдебен адрес: [населено място], ул. Л. С., № 9, против Решение № 2550/30.05.2023 г., постановено по АНД № 13070/2022 г. по описа на Софийски районен съд, с което е потвърдено Наказателно постановление № 11-01-267/16.09.2022 г., издадено от директора на Агенция за държавна финансова инспекция.

Касаторът излага оплаквания за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и неправилно приложение на материалния закон - касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК, вр. чл.63в от ЗАНН. Не оспорва, че е изпълнителен директор на търговското дружество „Монтажи“ ЕАД, но счита че неправилно административнонаказващият орган, а после и съдът, са приели, че то е публичноправна организация, както и че неправилно е прието, че то се явява публичен възложител по чл.5, ал.1, т.1 от ЗОП. В този смисъл твърди, че не би могъл да бъде субект на вмененото му нарушение по чл.17, ал.1, във връзка с чл.20, ал.2, т.1 от ЗОП, поради което отговорността му е ангажирана неправилно и незаконосъобразно. Излага подробни съображения в тази насока като изтъква, че търговското дружество действа в конкурентна среда, не е зависимо от едноличния собственик на капитала „ДКК“ ЕАД. Акцентира върху факта, че то е получавало

финансови средства на договорно основание, а не в условията на пряко финансиране с публични средства, поради което по отношение на него не са изпълнение кумулативните предпоставки на §2, т.43, б.“б“ от ЗОП за определянето му като „публичноправна организация“. Сочи, че наред с това не е налице и другия изискуем признак, а именно дружеството да е създадено с конкретната цел да задоволява нужди от общ интерес, които нямат промишлен или търговски характер, доколкото същото действа на пазарен принцип и с цел реализиране на печалба, която след това да изплаща като дивидент към държавата. Жалбоподателят се позовава и на Доклад № ДИД2-СФ-22/01.06.2021 г., изготвен от АДФИ, в който при проверка на идентични обстоятелства е обективизиран извод, че дружеството не е публичноправна организация по смисъла на ЗОП. Намира, че районният съд не е събрал всички относими доказателства и е постановил решението си при неизяснена фактическа обстановка. Прави искане за отмяна на решението и наказателното постановление. Разноски не претендира.

В съдебно заседание, касационният жалбоподател, редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по касационната жалба – директорът на Агенция за държавна финансова инспекция, се представлява от юрисконсулт Г., която оспорва жалбата и моли за оставянето ѝ без уважение по съображения, изложени в хода по същество и писмени бележки по делото. Претендира юрисконсултско възнаграждение в максимален размер.

Софийска градска прокуратура, чрез прокурор К., дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Предлага на касационния състав да остави в сила обжалваното съдебно решение.

Административен съд София-град, в настоящият състав, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид становищата на страните, обсъди събраните по делото доказателства и при съобразяване обхвата на съдебен контрол съгласно чл.218 от АПК и чл.220 от АПК, намери следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 от АПК от лице по чл.210, ал.1 от АПК, за което постановеното решение е неблагоприятно, срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт. Същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

След извършена служебна проверка на основание чл.218, ал.2 от АПК, настоящият касационен състав намира, че обжалваното решение е постановено от компетентен съд, в рамките на правомощията му, по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, поради което е валидно и допустимо. Същото е неправилно и следва да се отмени. Съображенията за това са следните:

Жалбоподателят Т. Б. Д. е изпълнителен директор на търговското дружество „Монтажи“ ЕАД, чийто едноличен собственик на капитала е „Държавна консолидационна компания“ ЕАД /Д. АД/. Последното дружество е със 100 % държавно участие, а правата на българската държава се упражняват от министъра на икономиката.

Предметът на дейност на „Монтажи“ ЕАД – [населено място] е уреден в чл.5 от Устава на дружеството, а именно: производствена, инженерингова, комисионна и търговска дейност в страната и чужбина, маркетинг, проектантска, консултантска и предприемаческа дейност, монтаж, вътрешен и международен туризъм и хотелиерство, лизинг, реклама, организиране и провеждане на търгове, контрол по

заварки, заваръчни съединения, електроконтрол, извършване на обучение за професионална квалификация, отдаване под наем на движимо и недвижимо имущество, както и всяка разрешена от закона дейност.

„Монтажи“ ЕАД – [населено място] е сред търговските дружества по чл.4, т.4 от Закона за държавната финансова инспекция /ЗДФИ/, по отношение на които се осъществява държавната финансова инспекция, тъй като в капитала му участва с блокираща квота лице по чл.4, т.3 от ЗДФИ.

Със Заповед № ФК-10-968/23.07.2021 г. директорът на Агенция за държавна финансова инспекция /АДФИ/ възложил финансова инспекция на „Монтажи“ ЕАД – [населено място], определил нейния обхват, състава на проверяващия екип и срока за извършването ѝ. Тя е изменена с последващи заповеди в частта на срока, като същият многократно е удължаван. Производството е било временно спряно със Заповед № ФК-10-1278/25.10.2021 г. и отново възобновено със Заповед № ФК-10-14/06.01.2022 г.

В хода на финансовата инспекция е проверена дейността на дружеството за времето от 01.01.2017 г. до 30.04.2021 г. Резултатите са отразени в Доклад № ДИД2-СФ-22/01.06.2021 г. /приложен към преписката/. Установено е, че в проверявания период дружеството е извършвало следните дейности от общ интерес:

- дейности, свързани с проектиране, ремонт и реконструкция на язовирни стени и съоръженията към тях на язовири, които са общинска или държавна собственост и които се нуждаят от спешен ремонт;

- дейности, свързани с изграждане на нов правителствен комплекс, построяването на който е с цел да продължи реализирането на концепцията, заложена в Общия устройствен план на С. в посока изнасяне на административни сгради извън градския център и развитие на вторичен градски обслужващ център, съобразно решения на Министерски съвет;

- дейности, свързани с техническа ликвидация и преодоляване на вредните последици при въгледобив и пречистване на различни обекти и т.н.

Установено е, че дружеството е включено в Централен професионален регистър на строителя, в Списък на строителите от област С. град и С. област, одобрени за строежи от първа и пета категория, съгласно чл.5, ал.1, т.3 и ал.4 от Правилника за реда за водене и вписване в Централния професионален регистър на строителя. Тази информация е публично оповестена на интернет страницата на К. на строителите в България. В тази връзка, от страна на проверяващия екип е прието, че „Монтажи“ ЕАД осъществява дейността си в конкурентна среда. В доклада изрично е отбелязано, че съгласно чл.1, ал.3 от устава на дружеството, то отговаря за своите задължения с имуществото, което притежава и не носи отговорност за задълженията на едноличния собственик на капитала, а съгласно ал.4, едноличният собственик на капитала не отговаря за задълженията на дружеството. Направен е извод, че „Монтажи“ ЕАД се стреми да реализира печалба от основната си дейност в условията на пазарна конкуренция и самостоятелно отговаря за загубите от дейността си. С оглед на това, по отношение на него „не е изпълнено едно от кумулативно приложимите законови изисквания, а именно посоченото в §2, т.43, б.“а“ от ДР на ЗОП, поради което дружеството не следва да бъде определено като „публична организация“, а представляващият го – като публичен възложител по смисъла на чл.5, ал.2, т.14 от ЗОП“.

В доклада са обективирани и констатациите на проверяващия екип действия относно принципите и начина, по който „Монтажи“ ЕАД е избирало контрагентите си и

доставчиците на суровини и материали. Отбелязано е, че съгласно предоставените Вътрешни правила за избор на контрагенти и доставчици /Правилата/, одобрени от Съвета на директорите на 04.06.2018 г., експертният съвет на дружеството, след дефиниране на конкретен договор и изясняване на дейностите по изпълнение, извършва проучване на пазара и участниците в него, които биха били потенциални контрагенти. Според резултатите от проучването се отправят покани за представяне на оферти до минимум две или повече дружества, като с приоритет се изпращат покани до минимум две дружества, с които „Монтажи“ ЕАД има сключени рамкови договори.

При финансовата инспекция е установено, че на 07.02.2020 г., „Монтажи“ ЕАД – [населено място] /в качеството на възложител/ е сключило договор с „Главболгарстрой“ АД /в качеството на изпълнител/, по силата на който възложителят възлага, а изпълнителят се задължава да извърши строително-монтажни работи на обект: „Аварийно изграждане на водопровод от М. Б. до [населено място], ведно с помпена станция и резервоар, с цел аварийно водоснабдяване на [населено място], в участък буферен резервоар, подробно описани в количествена сметка, представляваща Приложение № 1 към договора и включваща общо 72 вида СМР. Договорката била стойността на договора да се определи на база протоколи за действително извършени СМР, подписани от изпълнителя и лицето, осъществяващо строителен надзор, и одобрени от възложителя. Било предвидено, след извършване на работите и приемането им с надлежен протокол, да се съставя Приемно-предавателен протокол, с подписването на който обектът да се счита за окончателно завършен и предаден на възложителя.

На 02.04.2020 г. между представители на „Монтажи“ ЕАД и „Главболгарстрой“ АД е подписан Акт образец 19 за горепосочения обект. С него са удостоверени извършени и подлежащи на заплащане СМР на стойност 293 533,19 лв. без ДДС /352 239,83 лв. с ДДС/. На 07.04.2020 г. е издадена Фактура № 13427/02.04.2020 г. и същата е заплатена по банков път. Платежното нареждане, с което е извършен разхода, е подписано от жалбоподателя Т. Б. Д. и представено на финансовия инспектор с Писмо изх. № 93-00-220/15.02.2022 г. от прокуриста на „Монтажи“ ЕАД Д. У..

Въз основа на горните установявания, Д. Н. П.-Г. на длъжност главен финансов инспектор от първи отдел на дирекция „Инспекционна дейност“ при АДФИ и член на екипа, извършващ финансовата инспекция, приела, че с действията си „Монтажи“ ЕАД е извършило нарушение на чл.17, ал.1, във връзка с чл.20, ал.2, т.1 от ЗОП, тъй като на 07.04.2020 г. /датата на разхода по фактура № 13427/02.04.2020 г./, в [населено място], е възложил извършване на строително-монтажни работи за обект „Аварийно изграждане на водопровод от М. Б. до [населено място], ведно с помпена станция и резервоар, с цел аварийно водоснабдяване на [населено място], в участък буферен резервоар, като е извършил разходи в размер на 293 533,19 лв. без ДДС по договор, сключен с „Главболгарстрой“ АД, с което се надвишава минималният стойностен праг по чл.20, ал.1, т.1 от ЗОП, без да приложи процедура по чл.18, ал.1 съобразно стойността на поръчката при наличието на основания за това. Като приела, че дружеството е публичноправна организация и поради това – възложител по смисъла на чл.5, ал.2, т.14 от ЗОП, Д. П.-Г. образувала срещу изпълнителния му директор Т. Б. Д., като негов представляващ, административнонаказателно производство със съставянето на АУАН № 11-01-267/25.03.2022 г. Актът е предявен и подписан от сочения за нарушител. Срещу него е постъпило Възражение вх. №

11-01-267/31.03.2022 г.

На 16.09.2022 г., след проверка по реда на чл.52, ал.4 от ЗАНН, базирайки се на събраните по преписката доказателства и като отхвърлил приел за неоснователни възраженията на Т. Д., административнонаказващият орган приел, че са налице основанията по чл.53 от ЗАНН, и издал наказателно постановление, с което на основание чл.257 от ЗОП ангажирал административнонаказателната му отговорност за нарушението по-горе.

Срещу наказателното постановление е постъпила жалба от наказаното лице. Тя е разгледана от Софийски градски съд в производството по АНД № 13070/2022 г.

След подробно обсъждане на събраните по делото писмени и гласни доказателства, първоинстанционният съд отхвърлил като неоснователни оплакванията на привлечения към административнонаказателна отговорност, в т.ч. и възражението му че представляваното от него дружество „Монтажи“ ЕАД – [населено място] не е публичноправната организация, поради което той не притежава качеството „възложител на обществена поръчка“ и не може да бъде субект на вмененото му нарушение.

Въззивният съд е потвърдил наказателното постановление като счел, че административнонаказателното производство срещу касационния жалбоподател е образувано законосъобразно и е протекло без нарушения на процесуалния и материалния закон. Приел, че Т. Б. Д., като изпълнителен директор, представлява „Монтажи“ ЕАД – [населено място], която е публично правна организация по смисъла на ЗОП, е извършил виновно описаното деяние, съставляващо административно нарушение по чл.17, ал.1, вр. чл.20, ал.2, т.1 от ЗОП, за което правилно и в съответствие с предписанията на закона му е наложено административно наказание глоба в размер, определен според стойността на поръчката, тъй като такова е изискването на чл.256, ал.1 от ЗОП.

Административен съд София-град не споделя решаващия извод на Софийски районен съд.

В административнонаказателното производство, следва да се установи: има ли административно нарушение; извършено ли е то от лицето, сочено като нарушител; каква е формата на вината, при която е извършено и т.н. Трябва да бъдат спазени и всички изисквания относно процедурата по издаване на акта и наказателното постановление. Неспазването на съответните процесуални изисквания води до отмяна на НП като незаконосъобразно.

Действително и АУАН и НП са издадени от оправомощени длъжностни лица, в кръга на предоставената им компетентност. Постановени са в писмена форма и формално съдържат реквизитите по чл.42, съответно - чл.57 от ЗАНН. В тях е направено описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, така както са възприети от актосъставителя, а после и от АНО, а въззивният съд, като е разгледал административнонаказателната преписка и доказателствата, събрани в хода на съдебното производство, е формирал правен извод за законосъобразност на НП и го е потвърдил. Приел е, че административното нарушение е доказано по безспорен и категоричен начин от събраните по делото доказателства; че деянието е правилно квалифицирано като административно нарушение по чл.17, ал.1, вр. чл.20, ал.2, т.1 от ЗОП, че привлеченият към административнонаказателна отговорност е субект на това нарушение, че в административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а наказанието е определено в предвидения от

закона вид и размер.

Касационната инстанция, при служебната проверка на атакувания съдебен акт съобразно изискванията на чл.218, ал.2 от АПК, не констатира основания за нищожност и недопустимост на същия. Преценката за съответствието с материалния закон на оспореното решение, както и относно посочените в жалбата пороци, сочещи касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 от НПК, обосновава следните изводи:

Легалното определение на понятието „публичноправна организация“ се съдържа в разпоредбата на § 2, т.43 от ДР на ЗОП. Според нея „Публичноправна организация е юридическо лице, за което са изпълнени следните условия:

а) създадено е с конкретната цел да задоволява нужди от общ интерес, които нямат промишлен или търговски характер;

б) финансирано е с повече от 50 на сто от държавни, териториални или местни органи или от други публичноправни организации, или е обект на управленски контрол от страна на тези органи; или има управителен или надзорен орган, повечето от половината от членовете на който са назначени от публичен възложител по чл.5, ал.2, т.1 – 14.

Нуждите от общ интерес имат промишлен или търговски характер, когато лицето действа в нормални пазарни условия, стреми се да реализира печалба, като самостоятелно понася загубите от извършване на дейността си“.

Не се спори по делото, че „Монтажи“ ЕАД е търговско дружество, чийто едноличен собственик на капитала е „Държавна консолидационна компания“ ЕАД /Д. АД/. От своя страна, последното дружество също е със 100 % държавно участие, а правата на българската държава се упражняват от министъра на икономиката. Установено е в хода на финансовата инспекция и е обективизирано в изготвения и приет по делото Доклад № ДИД2-СФ-22/01.06.2021 г., че съгласно чл.15, ал.2, б.“г“ от Устава на „Монтажи“ ЕАД, едноличният собственик на капитала /т.е. държавата, чрез създаденото от нея дружество/ избира и освобождава членовете на съвета на директорите.

Изискването по § 2, т.43, б.“б“ от ДР на ЗОП обаче е за наличието на финансиране с повече от 50 на сто от други публичноправни организации. В процесния случай това обстоятелство не е изяснено. Не е установено дали средствата, предоставени от Министерски съвет в полза на „Държавна консолидационна компания“ ЕАД, са предоставени като държавна помощ, или пък в резултат на възмездна сделка. Изискването на закона е финансирането да е с повече от 50 на сто, което обстоятелство несъмнено предполага установяване на обстоятелството от какво са формирани приходите на съответното дружество за съответната календарна година, и дали повече от 50 на сто от тези приходи представляват финансиране от публичноправна организация. Това не е било изследвано в процесния случай.

Следователно, не е доказано, че дружеството отговаря на изискването на § 2, т.43, б.“б“ от ДР на ЗОП.

Относно изпълнението на останалите предпоставки за възприемането на едно лице за „публичноправна организация“ следва да се посочи следното:

Съгласно чл.1, ал.3 от Устава на „Монтажи“ ЕАД, дружеството е самостоятелно юридическо лице, отговаря за своите задължения с имуществото, което притежава, и не носи отговорност за задълженията на едноличния собственик на капитала. Съгласно ал.4 от устава, едноличният собственик на капитала не отговаря за задълженията за дружеството.

Видно е от многобройните доказателства по делото, а е установено и от проверяващия екип и отразено от него в Доклад № ДИД2-СФ-22/01.06.2021 г., че дружеството упражнява дейност като се стреми да реализира печалба. В съответствие с устава си то самостоятелно понася загубите си, а едноличният собственик на капитала му „Държавна консолидационна компания“ ЕАД не носи отговорност за тях. Това следва и от чл.5 на устава, в който е записано, че „Монтажи“ ЕАД е учредено, за да упражнява подробно описана търговска дейност, а последната /по арг. от чл.4/ не е ограничена със срок или цел, т.е. дружеството е създадено, за да реализира печалба в условията на пазарна конкуренция и самостоятелно да отговаря за загубите си.

В административнонаказателната преписка, както и в хода на съдебното производство не са представени каквито и да е доказателства „Монтажи“ ЕАД да е било подпомагано от „Държавна консолидационна компания“ ЕАД при покриване на своите загуби. Ето защо, настоящият съдебен състав приема, че дружеството не е пряко финансирано при изпълнение на възложените от „ДКК“ ЕАД и неговото дъщерно дружество договори в обществен интерес, а ги изпълнява възмездно в резултат на сключени договори по реда на чл.14, ал.1, т.5 – 7 от ЗОП или в резултат на представена към „ДКК“ ЕАД оферта, въз основа на отправена от предприятието покана. „Монтажи“ ЕАД изпълнява тези договори срещу дължима насрещна престация за изпълнени от дружеството дейности.

От друга страна, съгласно §1, т.3 от ДР на Закона за публичните финанси, „бюджетна субсидия“ е трансфер с общо или целево предназначение, който централният бюджет предоставя безвъзмездно на бюджетна организация за съответната бюджетна година. Ето защо финансирането от публични органи следва да се разглежда като прехвърляне на финансови средства без насрещна конкретна престация с цел да се подкрепи дейността на съответното образувание, а според настоящия състав тези условия по отношения на „Монтажи“ ЕАД не са изпълнени.

От събраните по делото доказателства не се установи, нито се наведоха доводи, да е налично пряко финансиране с публични средства на „Монтажи“ ЕАД, както и да са предоставени безвъзмездно бюджетни субсидии и публични средства. Тъкмо обратното, видно е, че дружеството сключва своите търговски договори и извършва всичките си дейности в нормални пазарни условия, от свое име и за своя сметка и търпи всички последици самостоятелно.

В подкрепа на горното са представените по делото три договора за заем, по силата на които „Монтажи“ ЕАД е получила заеми на различна стойност. Във всеки от договорите е уговорен срок на връщане и дължима лихва.

Важно е да се отбележи, че подобни изводи са направили и контролните органи, извършили финансовата инспекция. Те са обективирани в Доклад № ДИД2-СФ-22/01.06.2021 г., който е приет като доказателство по делото и в който е вписано, че „... следва да се приеме, че „Монтажи“ ЕАД осъществява дейността си в конкурентна среда“.

С оглед на изложеното се налага извода, че по отношение на „Монтажи“ ЕАД не е изпълнено условието на § 2, т.43, б.“а“ от ДР на ЗОП - липсва една от кумулативнонеобходимите предпоставки да се приеме, че същото е „публичноправна организация“. Оттук следва, че неговия изпълнителен директор, като представляващ дружеството, не притежава качеството „възложител“ на обществена поръчка по смисъла на чл.15, ал.2, т.14 от ЗОП, поради което не може да бъде субект на вмененото му нарушение по чл.17, ал.1, във връзка с чл.20, ал.2, т.1 от ЗОП, а

същевременно и че административнонаказателното производство срещу него е образувано незаконосъобразно.

За пълнота на изложението следва да се посочи и следното:

Съгласно чл.42, ал.1, т.5 от ЗАНН и чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН, както в акта, така и в НП следва да бъдат посочени законовите разпоредби, които са нарушени, както и обстоятелствата при което е извършено нарушението. В този смисъл е необходимо да е налице правно единство както между текстовото описание на нарушението в двата акта, така и между цифровата квалификация на нарушението, отразена в АУАН и НП. В случая това не е така. Видно от двата акта, вмененото на Д. обвинение е за това, че на 07.04.2020 г. /датата на разхода по Фактура № 13427/02.04.2020 г./, в [населено място], същият, в качеството му на представляващ публичноправна организация е възложил обществена поръчка за извършване на строително-монтажни работи за обект: „Аварийно изграждане на водопровод от М. Б. до [населено място] ведно с помпена станция и резервоар, с цел аварийно водоснабдяване на [населено място]“ – в участък буферен резервоар, като е извършил разходи в размер на 293 533,19 лв. без ДДС по договор, сключен с „Главболгарстрой“ АД, с което се надвишава минималния стойностен праг по чл.20, ал.2, т.1 от ЗОП без да приложи процедура по чл.18, ал.1 съобразно стойността на поръчката, при наличието на основания за това. При възлагането на обществената поръчка е следвало да се приложи процедура по чл.18, ал.1, т.12 или т.13 от ЗОП.

От една страна, от НП не става ясно коя е датата, възприета от административнонаказващия орган за дата на извършване на нарушението. Посочено е, че касаторът е възложил обществена поръчка на 07.04.2020 г., на която дата е извършено плащането на задължението по Фактура № 13427/02.04.2020 г., и то при положение, че обществената поръчка е възложена с договора от 07.02.2020 г., сключен между „Монтажи“ ЕАД и „Главболгарстрой“ АД. Налице е допуснато нарушение на императивната разпоредба на чл.57, т.5 от ЗАНН, изискващ конкретно посочване в НП на датата на нарушението.

От друга страна, така повдигнатото обвинение не изпълва състава на нарушението по чл.17, ал.1, във връзка с чл.20, ал.2, т.1 от ЗОП. Според чл.17, ал.1 от ЗОП „Възложителите са длъжни да приложат предвидения в закона ред за възлагане на обществена поръчка, когато са налице основанията за това, а съгласно чл.20, ал.2, т.1 от ЗОП „възложителите прилагат процедурите по чл.18, ал.1, т.12 или 13, когато обществените поръчки имат прогнозна стойност при строителство – от 300 000 лв. до 10 526 116 лв.“ Тук отново следва да се акцентира на факта, че касаторът не би могъл да бъде субект на нарушението, тъй като не притежава качеството „възложител“. Освен това, в случая е посочена стойност на поръчката 293 533,19 лв. без ДДС, която е под минималния праг от 300 000 лв. /а съгласно чл.21, ал.1 от ЗОП, прогнозната стойност на обществената поръчка включва всички плащания без ДДС/, поради което за съда, а и за самия наказан, не става ясно защо е прието, че е налице основание за прилагане на процедурата по чл.18, ал.1, т.12 или т.13.

Описанието на нарушението и датата, на която то е извършено, са елементи от състава на административното нарушение, поради което не случайно законодателят ги е посочил като задължителни реквизити на НП в чл.57, т.5 от ЗАНН. Последната разпоредба е императивна и осигурява правото на защита на привлечения към административнонаказателна отговорност, включващо и правото му да знае кога и какво точно административно нарушение се твърди, че е извършил, за да може да

организира защитата си в пълен обем. Накърняването правото на защита винаги представлява съществено нарушение на процесуалните правила и дава основание за отмяна на постановения акт.

При така формулираното административнонаказателно обвинение АНО е приложил санкционната разпоредба на чл.256, ал.1 от ЗОП, но отново не става ясно в коя от хипотезите на тази норма е прието, че е извършено нарушението. Това на свой ред е довело до нарушаване правото на защита на наказаното лице, както и до неизпълнение на изискването за логическо и правно единство между фактическото и правното обвинение.

С оглед на гореизложеното, настоящият касационен състав на Административен съд София-град приема наказателното постановление, предмет на съдебен контрол, за незаконосъобразно, поради което същото следва да бъде отменено. Като е стигнал до друг извод, Софийски районен съд е приложил неправилно закона, поради което е налице касационно основание чл.348, ал.1, т.1 от НПК, във вр. с чл.63, ал.3, т.1 от от ЗАНН за отмяна на постановеното от него решение.

На основание чл.222, ал.1 от АПК обжалваното съдебно решение следва да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което да се отмени наказателното постановление.

Във връзка с горното, претенцията на ответника по жалбата за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение се явява неоснователна.

Касаторът не е направил искане за разноски и не е представил доказателства, че такива са направени, поради което такива не му се дължат.

Така мотивиран, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 2550/30.09.3031 г., постановено по АНД № 13070/2022 г. по описа на Софийски районен съд, и вместо това ПОСТАНОВИ:

ОТМЕНЯ КАТО НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО Наказателно постановление № 11-01-267/16.09.2022 г., издадено от директора на Агенция за държавна финансова инспекция, с което на основание чл.256, ал.1 от ЗОП, на Т. Б. Д. с ЕГН [ЕГН] и съдебен адрес: [населено място], ул. Л. С., № 9, е наложено административно наказание глоба в размер на 7044,80 лв. /седем хиляди четиридесет и четири лева и осемдесет стотинки/ за извършено административно нарушение по чл.17, ал.1, във връзка с чл.20, ал.2, т.1 от ЗОП.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2. .

